

Dvignila sva se. Jaz sem odvezal konja in ga pripravil to pot s prijazno besedo in trepljanjem, da je kmalu vstal.

Splezala sva mu potem na hrbet in odjezdila nizdol proti domu.

Veselo je tekel Fido pred konjem.

Manni se me je z obema rokama krepko oklepal.

Ko smo prišli v bližino onega nevarnega prepada, kjer se mi je prej vrtoglavilo, je začel pes renčati. Konj je postal nemiren, ostril je ušesa in se je ustavil.

»Nonni, gotovo je tu spet oni bik. Obrni, Nonni, obrni!« mi je klical brat.

Kmalu nato sva zaslišala divje tuljenje in že sva ugledala grozno žival, ki je prihajala iz neke zagate proti nama.

Smrtno prestrašen sem v trenutku obrnil konja in v divjem diru smo drveli zopet v hrib.

Bik je bil kmalu daleč za nami in nas ni mogel več dohiteti...

Kaj naj bi začela, ko je nama besna bestija zaprla pot proti domu?

Mannija je skrbelo in je vprašal:

»Kdaj prideva pa zdaj domov, Nonni?«

»Ne vem,« sem mu odgovoril. — »Bojim se, da danes sploh ne prideva.«

Manni je molčal in tudi jaz nisem rekel ničesar več.

Jezdila sva čez drn in strn, mimo gričev in pečin in novih prepadov, zdaj čez mehki pesek, zdaj spet po skalovitih tleh, zdaj skozi mah in vresje pa zopet preko sončnozelenih pašnikov, ki so bili posejani s prelepimi gorskimi cveticami.

Nič naju ni zanimalo. Molče sva jezdila dalje v neznano nama gorsko samoto.

Kanibali so tu.

Na osrednji planoti Avstralije že dolgo živi pod svojim šotorom gospa Daisy Bates (Dejzi Bejts). Naselila se je na robu pustinje, da sprejema obiske izumirajočih avstralskih domačinov, ki prihajajo iz svojih divjin ob Uldejskih vodah. Gospa je stara 60 let in popolnoma sama vztraja na meji med civilizacijo in pradijino. Letos je pisala v svojo angleško domovino takole pismo:

Dne 15. julija me je čisto nepričakovano obiskalo krdelo kanibalov ali ljudožrcev: pet mož, trije dečki, dve mladi ženi, dve deklici pa ena starka z vnučkom.

Vsi otroci so sirote, kajti starše so jim pojedli! Murna-ambala, vodja krdela, mi pripoveduje, da so po poti veliko ljudi pobili in pojedli in da za njimi prihajata še dve krdeli. Pa tudi pri njih imajo samo mlade ljudi, ker so vse stare pojedli kot popotnico.

Prišli so tako nenadoma, da v omarah nisem imela obleke za vse, a preden se bodo vrnili k svojim Uldejskim vodam, bodo vsi oblečeni. Tudi živeža jim moram dati, vem pa, da jim moja kaša, krompir, čebula, kruh in čaj ne bodo kdo ve kako teknil, saj so pri svojih groznih pojedinah okusili vse drugačne slaščice.

Vselej kadar me obiščejo, jih najprej nahranim in oblečem, poizvem njihova imena in imena vodá, odkoder prihajajo in pa razložim jim, kako se lahko v novi okolici prehranijo. Vendar pa so nekaj dni vsi iz sebe, ker se zopet vidijo s svojimi sorodniki, ki so se naselili blizu mene pred

dvema letoma. Ob svidenju so od veselja tako nečloveško divje kričali, da me je bilo zares groza.

Danes so štirje možje došlega krdela šli manjši skupini naproti, ki tudi potuje na jug. Obe skupini kakor cela vrsta drugih pohajkujejo po osrednji Avstraliji okoli vodá, ki napajajo dokaj rodovitno zemljo, a gorje vsakomur, ki jim prekrži pot! Voda je stalna in lov zadosten, a divjaki požigajo za seboj nizke gošče (buš) in s tem uničujejo živež domačemu kenguruju in emuju, ki je podoben noju. Za seboj puščajo take brezupno puste sledove, da se še sami po istem potu nikoli vračati ne morejo, ker ne bi imeli od česa živeti.

Sesiradane žene in otroci novega krdela prihajajo vsak dan v moj šotor jest in veselje jih je gledati, kadar začnemo kramljati. Med skupino od l. 1930 so žene dobile svoje sestre, sestrične in tete in vneto mi hitijo pripovedovati o svoji žlahti, kajti vse so prepričane, da sem jaz stara mati ali skupna kabbarli njih vseh, ki me prihajajo obiskovat.

Zalostno pa bo, ko se bodo vračali k Uldejskim vodam, ker ne bo nikogar, ki bi jim pokazal njihove nekdanje domove, kajti svoje stare očete in matere so — pojedli.

L. N. P. Lepa beseda lepo mesto najde.

L. N. P. (lig of nejšens pajenirs) so Pijonirji Zveze narodov, mladinsko društvo, ki pomaga Zvezi narodov delati mir med narodi. V Oldhamu na Angleškem so imeli zborovanje in Nemeč Liebold (Libold) je povedal dve hudi zgodbi iz vojne dobe.

Med vojno se je sovraštvo med Angleži in Nemci tako razvnelo, da Nemeč v angleškem mestu še življenja ni bil varen pa tudi Anglež med Nemci ne. Nemeč Liebolda je torej po pravici skrbelo, zlasti še, ker sta mu dva sinova služila kot vojaka na nemški strani. Nekega dne ga ustavi na afici v Oldhamu Anglež, ga pograbi za prsi in pravi: »Liebold, ubijem te!« Nato pa še grozeče dostavi: »Če se le ganeš, te ustrelim!« Liebold je bil brez orožja, prijatelja tudi ni bilo blizu. Sam pri sebi torej vzdihne k Bogu, naj mu on pomaga. In Liebold tudi zborovalcem pove, da v stiski še nikoli ni molil zastonj. Ko mu torej napadalec še enkrat zažuga: »Vem, da se tudi tvoja sinova vojskujeta zoper nas!« Lieboldu šine v glavo neka misel, da potreplja sovražnika mirno po rami in mu reče: »Dobro, pa me imej na vesti.« Napadalec pa se kar zgane in roke se mu povesijo. Nobene več ne zine in odide.

Drugokrat je bil Liebold v nič manjši stiski. Okoli 500 ljudi se je zbralo, ki so po Oldhamu demonstrirali zoper Nemce. Prišli so tudi do Lieboldove hiše, se ustavili, kričali in žugali, kakor pač ljudje v takih primerih pobesnijo. Liebold se je bal, da ga ubijejo ali pa mu zažgejo hišo. Zopet potihem moli, nato pa reče ženi: »Ven grem k njim.« Žena ga za božjo voljo prosi, naj ne sili v smrt, a on odpre vrata in gre mirno mimo množice po ulici naprej. Njegov pogum je razgrajajoče tako presenetil, da mu nihče niti lasu ni skrivil.

Danes pa se ljudje dobre volje združujejo v društva, ki naj krivično in pogansko sovraštvo med narodi enkrat za vselej odpravijo. Treba je ljudem odpreti oči, da nihče ni kriv, ako se je rodil v Nemčiji in ne na Angleškem, da moramo vsak narod spoštovati, svojega lastnega pa ljubiti, a nobenega sovražiti. Za ta lepi cilj se trudi tudi društvo Pijonirji Zveze narodov.